

РЕШЕНИЕ

№ 2966

гр. София, 30.09.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, II КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 17.09.2010 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

ЧЛЕНОВЕ: Владимир Николов

Деница Митрова

при участието на секретаря Камелия Миладинова и при участието на прокурора Кръстева, като разгледа дело номер **3922** по описа за **2010** година докладвано от съдия Владимир Николов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63, ал. 1, изр. II от ЗАНН.

С решение от 12. 04. 2010 г. по НАХД № 8687 / 2008 г., С районен съд, НК, 96 състав е потвърдил наказателно постановление (НП) № 65837 / 26. 05 2008 г., издадено от началник отдел „Пътна полиция” - С., с което на В. М. Д., е наложена глоба в размер на 200 лв. и два месеца лишаване от право да управлява моторно превозно средство, на основание чл. 182, ал. 1, т. 5 от ЗДвП, за нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП.

Срещу така постановеното решение, е постъпила касационна жалба от процесуалния представител на Д., в която се моли решението да бъде отменено като незаконосъобразно и необосновано.

В съдебно заседание касационният жалбоподател, не се явява и не се представлява.

Ответникът, не взема становище по жалбата.

Представителят на С градска прокуратура счита жалбата за неоснователна.

Административен съд С. – град, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от **фактическа и правна страна** следното:

За да постанови решението си, първоинстанционния съд е събрал като доказателства по делото показанията на свидетелите Чарлов и Велешки и писмените доказателства, представени с наказателното постановление.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства, свързани с касационните основания.

Касационната инстанция споделя изцяло фактическите и правните констатации на първоинстанционния съд.

Установено е, че на 04. 05. 2008 г., около 13.14 часа, в гр. С. по ул. „202”, от ул. „Заводска” и пред фирма „Котлостроене”, жалбоподателят Д., управлявал лек автомобил „Ситроен” с ДК № С 4269 НТ, със скорост 96 км/ч, при разрешени за населено място – 50 км/ч., установена с радар TR4 № 448, фиксиращ скорост, дата и час, показани на водача.

На жалбоподателя бил съставен акт за установяване на административно нарушение /АУАН/, връчен срещу на същата дата, в който нарушението било квалифицирано като такова по чл. 21, ал. 1 от ЗДвП.

Въз основа на така съставения акт за установяване на административно нарушение, е издадено и обжалваното НП № 65837 / 26. 05 2008 г., от началник отдел „Пътна полиция” - С..

При тази фактическа обстановка, настоящият състав споделя изцяло констатациите на СРС, че е осъществен състава на административно нарушение, за което е наложено предвиденото в закона административно наказание.

Съдът не споделя твърдението в касационната жалба, че първоинстанционното решение е неправилно и незаконосъобразно.

Твърденията в касационната жалба, че показанията на свидетелите са противоречиви, са неоснователни. И двамата свидетели потвърждават, че радара засича скоростта на най-бързо движещия се автомобил. В тази връзка, независимо че в конкретния случай уреда за измерване на скоростта не е от типа, който записва и регистрационния номер на автомобила, безспорно е установено, че жалбоподателят е управлявал автомобила със скорост по-висока от максимално разрешената.

Съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП, редовно съставените актове по този закон имат доказателствена сила до доказване на противното. От страна на жалбоподателя не е оборена материалната доказателствена сила на акта, като в съставения АУАН е посочено, че скоростта е показана на водача, който изрично е посочил, че няма възражения. Едва по-късно, с подаването на жалбата до съда, жалбоподателя си „спомня” че това не е неговата скорост, а на други коли, с видимо по голяма скорост.

Видно от приетата от районния съд справка, техническото средство като TR 4D № 448, е преминало последваща проверка за изправност, поради което не може да се приемат за достоверни твърденията в касационната жалба, че радиостанцията е оказала влияние върху средството за измерване. Освен това изискването в т. 6.3 от инструкцията за експлоатация на трафик радара е да не се допуска едновременна работа на радара и мобилна УКВ радиостанция, което означава същите да се ползват по едно и също време, а не просто да са включени, в какъвто смисъл са показанията на свидетеля Чарлов. Също така няма данни за коя точно радиостанция става въпрос и ползват ли един и същ източник за захранване с радара.

Съдът счита, че не са налице и процесуални нарушения от страна на районния съд, изразяващи се в заличаване на допуснатата техническа експертиза, доколкото, същата не би допринесла за разкриване на обективната истина по делото, още повече, че изрично жалбоподателя е посочил, че няма възражения при показване на скоростта му на радара.

При тези данни и при така установената фактическа обстановка, безспорно е установено извършеното нарушение и неговия автор и като е потвърдил обжалваното НП, първоинстанционния съд е постановил правилно решение.

Наложеното административно наказание е в размера определен от нормата на чл. 182, ал. 1, т. 5 от ЗДвП, поради което наказанието е определено съобразно правилата на чл. 27, ал. 1 и ал. 5 от ЗАНН.

При така установеното, касационният съд намира, че обжалваното решение, е законосъобразно, поради което следва да бъде оставено в сила.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл. I от АПК, вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, Административен съд С. - град - II касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решението от 12. 04. 2010 г. по НАХД № 8687 / 2008 г., на С районен съд - Наказателна колегия, 96 състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.